

POSTANOWIENIE

Dnia 14 czerwca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

w sprawie **R.P.**

oskarżonego z art. 286 § 1 k.k.

po rozpoznaniu wniosku Sądu Rejonowego w W.

z dnia 16 maja 2018 r.

o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu
na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

**przekazać sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w
K.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 16 maja 2018 r. Sąd Rejonowy w W. wystąpił do Sądu Najwyższego z inicjatywą przekazania – na podstawie art. 37 k.p.k. – sprawy R.P. oskarżonego o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w K.

Uzasadniając wniosek Sąd ten stwierdził, że za przekazaniem sprawy do rozpoznania temu równorzędnemu sądowi przemawia zły stan zdrowia oskarżonego, który z uwagi na dolegliwości układu ruchu nie może brać udziału w postępowaniu przed Sądem w W. Zgodnie zaś z opiniami biegłego sądowego C. C. (k. 295-297 i k. 363-365) może uczestniczyć w rozprawach przed sądem położonym w bezpośredniej bliskości jego miejsca zamieszkania, tj. przed Sądem Rejonowym w K.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek zasługuje na uwzględnienie.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego konsekwentnie uznaje się, że „dobro wymiaru sprawiedliwości” stanowiące podstawę przekazania sprawy innemu sądowi równorzędnemu w oparciu o przepis art. 37 k.p.k. to m.in. *„realna możliwość osądzenia sprawy w innym sądzie w sytuacji, gdy – stwierdzony opiniami biegłego lub biegłych – stan zdrowia oskarżonego uniemożliwia mu stawiennictwo w sądzie właściwym, a czyni realnym jego udział w postępowaniu w innym, bliższym miejsca jego zamieszkania sądzie”* (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2010 r., II KO 6/10, OSNwSK 2010, poz. 432; również: postanowienie Sądu Najwyższego z 12 marca 2008 r., II KO 5/08, OSNwSK 2008, poz. 598; postanowienie Sądu Najwyższego z 12 października 2006 r., III KO 61/06, OSNwSK 2006, poz. 1944).

Z taką sytuacją mamy do czynienia w niniejszej sprawie.

Jak wynika z opinii sądowo – lekarskich sporządzonych przez biegłego sądowego lekarza internistę C.C., szczególnie ostatniej z dnia 8 maja 2018 r., charakter dolegliwości układu ruchu, na które cierpi oskarżony R.P. wyklucza jego udział w rozprawie sądowej przed Sądem Rejonowym w W. Oskarżony bowiem nie chodzi samodzielnie, nie potrafi utrzymać pozycji stojącej, porusza się przy pomocy wózka inwalidzkiego. Jednocześnie stan ten pozwala na uczestnictwo oskarżonego w czynnościach procesowych prowadzonych w sądzie najbliższym jego miejsca zamieszkania, tj. w Sądzie Rejonowym w K. Zapewnienie sobie pomocy w dojeździe do gmachu tego Sądu – jak słusznie wskazuje się we wniosku – związane będzie z nieporównywalnie mniejszym wysiłkiem ze strony oskarżonego niż przybycie do oddalonego o ponad 200 km sądu miejscowo właściwego.

Stwierdzić zatem należy, że wzgląd na stan zdrowia oskarżonego oraz na zapewnienie sprawnego toku postępowania przemawiają za przekazaniem sprawy oskarżonego innemu sądowi równorzędnemu, czyli w tym przypadku Sądowi Rejonowemu w K.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy postanowił, jak na wstępie.

